



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 345/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Matúša Fupša, bytom S., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., Advokátska kancelária, P. B., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho základných práv podľa čl. 3, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a porušenia jeho práv vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 a z čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. SŽ-o-NS 117/03 z 30. júna 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Matúša Fupša **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2004 doručená sťažnosť Matúša Fupša, bytom S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. B., Advokátska kancelária, P. B., vo veci porušenia základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 47 ods. 2, v čl. 48 ods. 2 a v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), ako aj v čl. 3, v čl. 37 ods. 2 a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a porušenia jeho práv vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 a z čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. SŽ-o-NS 117/03 z 30. júna 2004.

Z obsahu predloženej sťažnosti z 23. júla 2004 doplnenej právnym zástupcom sťažovateľa ďalším podaním z 2. novembra 2004 doručeným ústavnému súdu 5. novembra 2004, ako aj z príloh pripojených k sťažnosti sťažovateľa (predovšetkým z rozhodnutí týkajúcich sa predmetnej veci a z ďalších na vec sa vzťahujúcich listín) vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 366 z 20. novembra 2002 (ďalej len „personálny rozkaz“ a „minister vnútra“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), teda z dôvodu, že podľa záveru príslušných služobných orgánov porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa záverov príslušných služobných orgánov sa mal sťažovateľ zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a služobných povinností dopustiť tak, že ako veliteľ a vodič motohliadky počas výkonu služby na Obvodnom oddelení Policajného zboru v P. B. po vyslaní na sídlisko R. kvôli prevereniu anonymného oznámenia priestupku v doprave zastihol spolu s ďalším členom hliadky nstržm. M. R. maloletého A. P. (...), ktorý priznal, že na krátku vzdialenosť riadil osobné motorové vozidlo svojich rodičov Škoda 120, ev. č. PB 98 AF aj napriek tomu, že nie je držiteľom vodičského preukazu. Keď A. P. počul, ako sa členovia hliadky dohovárajú o uložení blokovej pokuty, s vedomím, že má pri sebe iba 100 Sk požiadal, aby mohol zájsť domov pre peniaze, čo mu bolo umožnené (udalosť sa odohrávala pred bytovým domom ... na sídlisku R. v P. B., kde maloletý býval). A. P. vzal z bytu ďalších 900 Sk a vrátil sa k hliadke. Na jej vyzvanie nastúpil do služobného

motorového vozidla, s ktorým potom hliadka zaparkovala pred bytovým domom ... na sídlisku R. v P. B., kde sťažovateľ dopísal lístok o kontrole osoby a po vystúpení nstržm. M. R. z vozidla (kvôli plneniu ďalších služobných povinností na uvedenej adrese) požiadal A. P., aby mu odovzdal peniaze. A. P. sťažovateľovi odovzdal 1000 Sk a čakal na vydanie príslušného dielu pokutových blokov. Po vrátení občianskeho preukazu a otázke sťažovateľa „na čo ešte čaká“ však z vozidla vystúpil a odišiel. Nstržm. M. R. po návrate do vozidla na jeho dopyt sťažovateľ oznámil, že maloletého prepustil, pretože mu už nič viac nepovedal. Sťažovateľ prevzatie finančnej čiastky nikde nezaevidoval ani neuviedol v zázname zo služby.

Uvedený skutkový stav bol podľa označeného rozhodnutia: *„zadokumentovaný vlastným šetrením nadriadeného, počas ktorého zhromaždil podľa § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. dôkazy, vykonané vlastnou činnosťou ako aj ÚIS PZ č. p.: UIS-349/IBB-2002 a vyšetrovateľom KÚV PZ v Trenčíne ČVS: KUV-61/OVVK-2002, t. j. zápisnice o podaní vysvetlenia A. P., mjr. L. H., nstržm. M. R. i menovaného, zápisnice o výsluchu svedkov A. P., A. C., R. B., nstržm. M. R., o výsluchu menovaného ako obvineného, fotokópiu lístka kontrola osoby a úradné záznamy. Týmito dôkazmi je uvedené konanie menovaného jednoznačne preukázané a vyvrátená je aj jeho obrana, uvedená v zápisnici o podaní vysvetlenia, podľa ktorej od A. P. neprevzal žiadnu finančnú hotovosť, nebol s ním sám v služobnom motorovom vozidle a nakoľko sa od neho nič s kolegom nedozvedeli, prepustili ho. (...)*

Menovaný, zastúpený advokátom, po oboznámení sa s návrhom a dôkazmi k nemu žiadal vypočuť rodičov A. P. a jeho triedneho profesora, čo nadriadený vykonal, o čom advokáta menovaného písomne informoval a tomuto boli poskytnuté fotokópie všetkých uvedených dôkazov.

Menovaný týmto konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.“

Sťažovateľ podal proti personálnemu rozkazu rozklad, v ktorom namietal nesprávne skutkové závery služobných orgánov a v dôsledku toho aj nesprávne rozhodnutie

v uvedenej veci. Poukazoval na to, že služobný orgán vychádzal predovšetkým z výpovede mladistvého A. P. a precenil váhu ďalších údajných nepriamych dôkazov, pričom sa nevysporiadal s výpoveďou kolegu nstržm. M. R. v prospech sťažovateľa, ktorý uviedol, že zo služobného vozidla vystúpil spolu s A. P. Sťažovateľ uviedol, že po oboznámení sa so spisovým materiálom za prítomnosti jeho právneho zástupcu (14. novembra 2002) navrhol doplniť dokazovanie výsluchom rodičov A. P., ako aj výsluchom jeho triedneho učiteľa. Služobný orgán realizoval výsluch triedneho učiteľa A. P. ešte v ten deň a výsluch rodičov mladistvého v nasledujúci deň bez toho, aby o tom upovedomil sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu a umožnil im tak byť prítomnými pri vykonaní dokazovania a klásť svedkom otázky. Za závažné pochybenie označil aj to, že po vykonaní uvedených výsluchov nebol opäť oboznámený so spisovým materiálom vzťahujúcim sa na vec. Za najzávažnejšiu okolnosť spôsobujúcu neplatnosť napádaného rozhodnutia označil fakt, že toto rozhodnutie mu bolo doručené osobne domov prostredníctvom príslušníka Policajného zboru aj napriek tomu, že malo byť doručené jeho právnomu zástupcovi, pretože ho splnomocnil na zastupovanie v celom konaní [§ 25 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len „Správny poriadok“)].

Minister vnútra rozhodnutím Č. p.: KM-7/PK-03 z 10. februára 2003 rozklad podaný sťažovateľom zamietol ako nedôvodný a napadnuté rozhodnutie v merite veci potvrdil. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia z 10. februára 2003 okrem iného uviedol: *«Napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci. (...) Skutočnosť, že odvolateľ v uvedenom čase a na uvedenom mieste ako príslušník PZ kontroloval poškodeného ml. A. P. je nepochybná a je preukázaná viacerými dôkazmi (napr. vysvetlenie poškodeného ml. podané dňa 11. 9. 2002, vysvetlenie podané mjr. L. H. dňa 12. 9. 2002, lístok o kontrole osoby). Nepopiera ju ani jeden z členov hliadky PZ. Rovnako je preukázané, že z miesta kontroly hliadka PZ odviezla poškodeného ml. na služobnom motorovom vozidle na iné miesto sídliska. V zázname zo služby dňa 10. 9. 2002 je uvedené, že vo veci vyslania na sídlisko R. boli prekontrolované parkoviská, avšak „nebolo nič zistené“. Z uvedeného záznamu tiež vyplýva, že táto hliadka po 14.00 hod. vykonala aj šetrenie k prideleným spisom. Z výpovede nstržm. R. možno zistiť, že takúto činnosť vykonával len on (na adrese R. ... osobe Z. B.). Z tohto dôvodu hliadka PZ spolu*

s ml. P. na služobnom motorovom vozidle odišla práve na túto adresu. Túto skutočnosť nikto nespochybňuje a potvrdzuje ju aj R. B. Po zastavení z vozidla vystúpil nstržm. R. (fajčil, odišiel k vchodu bytovky a rozprával sa tam aj s neznámou ženou). Odvolateľ ako vodič zostal v služobnom motorovom vozidle spolu s ml. P. Keď sa nstržm. R. vracal späť k vozidlu, ml. P. práve odchádzal preč. Preto nemožno uveriť tvrdeniu nstržm. R., uvedenému pred vyšetrovateľom PZ dňa 30. 10. 2002, že spolu s ním z vozidla „vystúpil aj ten chalan“ a on bol vtedy pri dverách spolujazdca. V zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 12. 9. 2002 totiž uviedol, že zo služobného vozidla vystúpil skôr ako A. P. a tohto videl odchádzať až potom, čo zvonil na vchode do domu. Vyjadrenia odvolateľa sú účelové a dôsledne neodrážajú objektívne zistené skutočnosti. Nie je pravdou, že hliadka PZ na sídlisku R. nič nezistila (odvolateľ sa tak vyjadril aj pred svojim nadriadeným). Zamlčal kontrolu osoby a aj jej prevoz služobným motorovým vozidlom. Za nepravdivé treba označiť aj jeho tvrdenie, že s ml. P. nebol bez prítomnosti tretej osoby. Naopak, vysvetlenia a výpovede ml. A. P. treba považovať za hodnoverné, nakoľko plne zodpovedajú iným vykonaným dôkazom, ktoré ich potvrdzujú, dopĺňajú a upresňujú (napr. že počas kontroly, vykonávanej odvolateľom, ml. PAVLÍK vošiel do vchodu domu, v ktorom býva). Úkony vykonané na návrh advokáta tento záver žiadnym spôsobom nespochybňujú. Preto je opodstatnené konštatovanie, že odvolateľ ako príslušník PZ pri výkone štátnej služby prijal od ml. občana sumu 1 000,- Sk bez vydania príslušného potvrdenia, túto skutočnosť svojim nadriadeným neoznámil, ale vedome zamlčal a uvedenú sumu peňazí riadnym spôsobom neodviedol. Toto konštatovanie zodpovedá aj výsledkom trestného konania. (...) Námietky advokáta, uvedené v rozklade nemožno považovať za seriózne a opodstatnené. Napadnuté rozhodnutie nemôže byť „nezákonné“, keď bolo vydané na základe zákona a v súlade so zákonom. Toto rozhodnutie vydal príslušný orgán, má písomnú formu a obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, vrátane dôvodov prepustenia so skutočnosťami, ktoré ich zakladajú. Pred jeho vydaním odvolateľovi a jeho právnenému zástupcovi bolo umožnené oboznámiť sa s návrhom na toto personálne opatrenie, vyjadriť sa k jeho podkladom, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. Postoj advokáta však nebol adekvátny. Nebol ústretový k meritu veci a naznačoval snahu zmariť včasné prijatie navrhovaného personálneho opatrenia (vykonanie ním navrhovaných úkonov rôznym spôsobom podmieňoval a oddiaľoval). Jeho požiadavkám, najmä z hľadiska časového, nebolo možné vyhovieť. Pri

rozhodovaní o prepustení je oprávněný orgán viazaný lehotami stanovenými v zákone. Nedodržanie lehôt uvedených v § 192 ods. 3 zákona má za následok zánik práva. (...) Odvolateľ bol s vykonanými navrhnutými úkonmi oboznámený dňa 18. 11. 2002 a advokát bol o tom informovaný. Zavádzajúca je aj námietka o neplatnosti napadnutého rozhodnutia. (...) Pokiaľ advokát v tejto súvislosti namieta doručenie rozhodnutia, je nutné konštatovať, že otázka doručovania rozhodnutia je upravená v § 266 zákona dostatočne. Táto právna úprava rešpektuje skutočnosti a odráža aj špecifiká vyplývajúce zo služobného pomeru príslušníkov PZ. Podľa uvedeného ustanovenia rozhodnutie sa doručuje policajtovi. Postup podľa zákona nemôže zakladať neplatnosť vydaného rozhodnutia.»

Sťažovateľ napadol rozhodnutie ministra vnútra o rozklade z 10. februára 2003 žalobou o preskúmanie zákonnosti z 10. marca 2003 na najvyššom súde z dôvodov obdobných, ako boli uvedené v podanom rozklade, t. j. z dôvodu nesprávnych skutkových záverov služobných orgánov a nedostatočného objasnenia skutkového stavu v predmetnej veci, z dôvodu pochybenia služobných orgánov pri doručovaní prvostupňového rozhodnutia - personálnemu rozkazu sťažovateľovi (s tým, že podľa zákona malo byť doručované jeho právnomu zástupcovi), z dôvodu odopretia možnosti byť prítomný pri výsluchu troch svedkov (rodičov a triedneho učiteľa A. P.) navrhnutých právny zástupcom sťažovateľa a nemožnosti vyjadriť sa k celému spisovému materiálu (po doplnení dokazovania), ako aj z dôvodu márneho uplynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty dvoch mesiacov podľa § 192 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., v ktorej možno rozhodnúť o prepustení policajta z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. s odôvodnením, že nadriadený sťažovateľa sa o skutočnostiach, ktoré mali byť dôvodom prepustenia, dozvedel už 11. septembra 2002.

Najvyšší súd, ako to vyplýva z obsahu jeho rozsudku sp. zn. 4 SŽ 38/03 z 20. mája 2003, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Najvyšší súd uviedol, že výsledky vykonaného dokazovania podľa jeho názoru dostatočne odôvodňujú záver, ku ktorému dospel žalovaný správny orgán, t. j. že „Na základe obsahu spisu nemohol súd dospieť k záveru, že žalovaný ustálením skutkového stavu ako výsledku hodnotenia vykonaných dôkazov prekročil medze

správneho uváženia. Naopak, jeho záver zodpovedá zásadám logického myslenia a má podklad na vykonanom dokazovaní.

(...) Súd sa stotožnil aj so záverom žalovaného, že nemožno akceptovať námietku žalobcu, pokiaľ tvrdil, že výpovede svedkov R. B., A. C. v plnom rozsahu nepotvrdzujú výpoveď A. P. Títo svedkovia neboli očitými svedkami skutku a vypovedali iba o tom, čo sa dozvedeli od neho. V ich výpovediach opísaný priebeh skutku nie je v rozpore s ostatnými dôkazmi.

Treba povedať, že mladistvý A. P. nemal dôvod uvádzať nepravdu o konaní žalobcu. Tohto nepoznal a pri svojich výpovediach po poučení pred výsluchom o následkoch krivej výpovede vypovedal zhodne pred policajným orgánom ÚIS PZ i pred vyšetrovateľom PZ.

Podľa názoru súdu nemožno akceptovať ani námietku žalobcu o nesprávnom vyhodnotení výpovedí svedka nstržm. M. R. v neprospech žalobcu. Žalovaný sa náležite vysporiadal s hodnotením týchto výpovedí v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia o rozklade. Jeho záver zodpovedá zásadám logického myslenia. (...) Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 250j ods. 1 O. s. p. žalobu zamietol“.

Sťažovateľ podal v zákonnej lehote proti rozhodnutiu najvyššieho súdu odvolanie (z 9. septembra 2003), v ktorom namietal, že vykonaným dokazovaním mu nebolo preukázané zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, že v konaní pred služobným orgánom podľa zákona č. 73/1998 Z. z. došlo k porušeniu jeho práv ako účastníka konania a rozhodnutie o prepustení zo štátnej služby (personálny rozkaz) mu bolo doručené po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom s uvedenými námietkami procesného charakteru sa senát najvyššieho súdu rozhodujúci v prvom stupni vôbec nevysporiadal.

Svoju argumentáciu doplnil sťažovateľ v doplňujúcom podaní z 29. júna 2004 a na pojednávaní pred najvyšším súdom konanom v predmetnej veci 30. júna 2004. Sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uviedol, že personálny rozkaz potvrdený rozhodnutím ministra vnútra o rozklade z 10. februára 2003 a rozsudkom najvyššieho súdu z 20. mája 2003 bol vydaný na základe neúplne zisteného skutkového stavu. V konaní nebola verifikovaná výpoveď jediného priameho svedka, nebol pribratý

znalec, ktorý by sa mohol vyjadriť k hodnovernosti svedka (či nemá sklony ku konfabulácii a pod.). Navyše, nebola dodržaná zákonná lehota na prepustenie zo štátnej služby, ktorá márne uplynula 11. novembra 2002, pretože do uvedeného dátumu nebol personálny rozkaz doručený právnomu zástupcovi sťažovateľa. Pokiaľ služobné orgány tvrdia, že platí doručenie sťažovateľovi z 20. novembra 2002, upierajú tým sťažovateľovi právo na právnu pomoc v konaní. V uvedenom konaní boli porušené aj ďalšie základné práva sťažovateľa zaručené ústavou a dohovorom. Sťažovateľ nebol oboznámený s dôkazmi proti nemu a nemohol klásť svedkom otázky, čím došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na spravodlivý proces garantovaného zásadou rovnosti zbraní a zásadou kontradiktórnosti súdneho konania zahrňujúcou právo na osobnú prítomnosť pri prejednaní veci. Služobné orgány, vystupujúc z mocenskej pozície, nerešpektovali procesné návrhy sťažovateľa ani jeho právo na obhajobu.

Odvolaací senát najvyššieho súdu však rozsudkom sp. zn. SŽ-o-NS 117/03 z 30. júna 2004 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok č. k. 4 SŽ 38/03-24 z 20. mája 2003, okrem iného z týchto dôvodov: „*Žalobca (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ, pozn.) 12. novembra 2002 bol oboznámený s návrhom na jeho prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Do záznamu uviedol, že obdržal kompletne prefotený spisový materiál a vyjadrenie k nemu donesie 13. novembra 2002. Doručil tiež plnomocenstvo na zastupovanie advokátom udelené JUDr. T. B. (12. novembra 2002) spolu s ospravedlnením advokáta a jeho žiadosťou o opätovné určenie termínu na oboznámenie sa so spisovým materiálom. Následne 14. novembra 2002 sa advokát žalobcu oboznámil s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru a obsahom spisu. Zároveň navrhol doplniť dokazovanie a vypočúť triedneho učiteľa maloletého A. P. a jeho rodičov s tým, že mená a adresy oznámi písomne, žiada byť upovedomený o termíne výsluchov, lebo chce svedkom klásť otázky.*

Triedny učiteľ Ing. L. J. podal vysvetlenie 14. novembra 2002 a rodičia maloletého Z. P. a A. P. 15. novembra 2002.

Dňa 18. novembra 2002 bol žalobca opätovne oboznámený s návrhom na jeho prepustenie, boli mu doručené fotokópie podaných vysvetlení zo 14. novembra a z 15. novembra 2002, č. ORP-741-32,33,34/VO-2002. Uviedol, že sa k veci vyjadrí za

prítomnosti advokáta. Vyrozumenie o tomto úkone bolo advokátovi doručené 22. novembra 2002.

Advokát žalobcu bol osobne prítomný na výsluchu svedka A. P., A. C. a R. B., ktoré sa uskutočnili 24. októbra 2002. Využil svoje právo a svedkom kládol otázky. Taktiež bol prítomný a právo klásť otázky využil pri výsluchu žalobcu 24. októbra 2002 a svedka M. R. 30. októbra 2002.

Na pojednávanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli účastníci riadne predvolaní, advokát žalobcu prevzal predvolanie 9. mája 2003. Písomne ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní 20. mája 2003 z dôvodu kolízie viacerých termínov pojednávaní v ten deň.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovi nebolo odoprené právo na právnu pomoc, ani právo na spravodlivý proces tak v správnom konaní, ako aj v konaní pred súdom. Žalobca bol úplne oboznámený so všetkými dôkazmi, ktoré boli podkladom pre vydanie personálneho rozkazu. Tieto mu boli vo fotokópii odovzdané a tak mal možnosť ich odovzdať svojmu advokátovi. Navyše advokát žalobcu sa osobne zúčastnil významných úkonov, nebolo mu odoprené právo účasti na oboznámení sa s návrhom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a príslušným spisovým materiálom.

Personálny rozkaz je založený najmä na výpovedi svedka A. P. ml., A. C. a R. B., pri výsluchu ktorých bol advokát osobne prítomný.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že vo veci bol riadne a dostatočne zistený skutkový stav. Námietky žalobcu, týkajúce sa nedostatočne a neúplne zisteného stavu veci hodnotí odvolací súd ako nedôvodné.

Podľa § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. (...) rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutia odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a § 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý.

Keďže podľa § 194 ods. 3 zákona rozhodol nadriadený, že sa služobný pomer žalobcu skončí dňom doručenia rozhodnutia o prepustení, musel byť personálny rozkaz podľa § 266 ods. 3 zákona doručený žalobcovi.

Podľa názoru odvolacieho súdu mal žalovaný doručiť rozhodnutie o prepustení aj advokátovi žalobcu, keďže o prevzatí zastupovania bol vopred informovaný (12. novembra

2002). *Nedoručenie prvostupňového rozhodnutia advokátovi hodnotí odvolací súd ako procesné pochybenie, ktoré však nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a ktoré žalobcu neukrátilo na jeho práve na právnu pomoc. (...) Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že nedoručením personálneho rozkazu z 20. novembra 2002 advokátovi nebola dodržaná zákonná lehota dvoch mesiacov uvedená v § 192 ods. 4 zákona. Pre dodržanie lehoty na doručenie rozhodnutia je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúce doručenie žalobcovi. (...)*

Z obsahu zápisnice o podaní vysvetlenia z 12. septembra 2002, ktoré podal mjr. H., nevyplýva, že nadriadený žalobcu zistil dôvod prepustenia už 10. septembra 2002 tak, ako to tvrdí žalobca. Žalovaný tvrdí, že dôvod prepustenia zistil až 1. októbra 2002, a to na základe výsledkov šetrenia Úradu inšpekčnej služby PZ Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Inšpekčného odboru v Banskej Bystrici. V administratívnom spise je založené oznámenie č. UIS-349-22/BB-2002 z 24. septembra 2002, ktoré bolo nadriadenému žalobcu doručené 8. októbra 2002. Personálny rozkaz z 20. novembra 2002, č. 366 bol žalobcovi doručený 22. novembra 2002, teda pred uplynutím dvojmesačnej lehoty, ktorá podľa názoru odvolacieho súdu mohla začať plynúť najskôr od 24. septembra 2002, kedy bol podaný návrh na začatie trestného stíhania žalobcu.“

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu obrátil na ústavný súd namietajúc, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 117/03 z 30. júna 2004 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj jeho základné práva podľa čl. 3, čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny a taktiež jeho práva vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 a z čl. 6 ods. 3 písm. b), c) a d) dohovoru. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil označený rozsudok najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žiadal zároveň o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 400 000 Sk a náhrady trov konania pred ústavným súdom proti najvyššiemu súdu.

Porušenia označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru sa mal najvyšší súd dopustiť tým, že napadnutým rozsudkom nenapravil závažné, najmä procesné pochybenia orgánov štátu, a tým aj porušenia základných práv a slobôd

sťažovateľa v konaní o prepustenie zo služobného pomeru pred služobnými orgánmi Policajného zboru a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktoré sťažovateľ namietal.

Sťažovateľ uviedol, že 12. novembra 2002 splnomocnil na zastupovanie svojej osoby v konaní o návrhu na jeho prepustenie zo služobného pomeru advokáta JUDr. T. B. (ďalej len „právny zástupca“). Plnomocenstvo bolo ešte v ten deň doručené Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Považskej Bystrici. Po oboznámení sa so spisovým materiálom v predmetnej veci 14. novembra 2002 navrhol právny zástupca doplnenie dokazovania vypočutím rodičov maloletého A. P. a jeho triedneho učiteľa s tým, že žiada, aby bol upovedomený o termíne konania výsluchov, pretože sa na nich chce zúčastniť a svedkom klásť otázky. Služobný orgán právnym zástupcom navrhnuté výsluchy vykonal, no právneho zástupcu sťažovateľa o tejto skutočnosti neupovedomil, čím mu znemožnil zúčastniť sa na nich a uvedeným svedkom klásť otázky. Návrhom zo 17. novembra 2002 navrhol právny zástupca sťažovateľa doplniť dokazovanie výsluchom zástupcu riaditeľa Obvodného oddelenia Policajného zboru Považská Bystrica, mjr. L. H. Tomuto návrhu na doplnenie dokazovania však vyhovené nebolo.

Sťažovateľ taktiež uviedol: *„Ešte 20. 11. 2002 bol vydaný personálny rozkaz o mojom prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorý bol doručený mne osobne 22. 11. 2002. Advokátovi (v rozpore s § 263 Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ a § 25 Správneho poriadku) do dnešného dňa doručený nebol.“* Túto skutočnosť (doručenie rozhodnutia osobne jemu, a nie advokátovi) považuje sťažovateľ za *„porušenie môjho práva na obhajobu“*.

Sťažovateľ namieta: *„Prepustenie policajta zo služobného pomeru pre porušenie služobnej prísahy podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona o štátnej službe príslušníkov PZ je disciplinárnym opatrením. (...) Závažnosť sankcie, jej zaradenie do práva disciplinárneho ako aj povaha deliktu umožňuje na tento prípad aplikovať článok 6 Dohovoru. Požiadavky na spravodlivé súdne konanie sú preto tie, ktoré sa týkajú súdno – procesných stránok prerokovávanej veci, čo znamená, že predmetnom posudzovania práva na spravodlivý proces nie je výsledok rozhodnutia vo veci samej, ale priebeh konania, ktorý k takémuto*

výsledku viedol. (...) V danom prípade je evidentné, že v konaní boli ignorované moje práva na obhajobu. Či už Okresné riaditeľstvo PZ v Považskej Bystrici alebo Minister vnútra SR nebralo ohľad na moje ústavou garantované základné práva a neupovedomili môjho advokáta o konaní výsluchov rodičov mladistvého P. a jeho triedneho učiteľa Ing. J. Neobstojí tvrdenie odvolacieho senátu Najvyššieho súdu SR, že sa môj advokát zúčastnil výsluchov spomínaných svedkov. V konaní o mojom prepustení zo služobného pomeru týchto vypočul npor. Bc. S. K. a týchto výsluchov sa môj advokát nezúčastnil. Je pravdou, že sa advokát zúčastnil výsluchov svedkov, ale v trestnom konaní, ktoré vykonával vyšetrovateľ Krajského úradu vyšetrovania PZ v Trenčíne pod č. ČVS: KÚV-61/OVVK-2002. Pretože npor. Bc. S. K. vypočul rodičov mladistvého P. a jeho triedneho učiteľa aj v konaní o mojom prepustení zo služobného pomeru (číslo ORP-741/VO-2002), mal advokát právo zúčastniť sa aj týchto výsluchov a mal právo klásť otázky. (...) Tvrďím, že v konaní o mojom prepustení zo služobného pomeru správne orgány zákon v môj neprospech porušili a upreli mi tak právo na obhajobu a na spravodlivé súdne konanie. Právo na spravodlivý súdny proces je garantované zásadou rovnosti zbraní a kontradiktórnosťou súdneho konania. Rovnosť zbraní predpokladá, aby každá strana procesu mala primeranú príležitosť predložiť svoj prípad na súd pri splnení podmienok, ktoré ju nepostavia do podstatne nevýhodnejšej situácie v porovnaní s protistranou. Tým, že môjmu advokátovi bolo zabránené zúčastniť sa výsluchu svedkov a klásť im otázky, som bol veľmi znevýhodnený oproti protistrane. (...) V mojom prípade som síce mal obhajcu, ale ten vzhľadom na obštrukcie správnych orgánov nemohol využiť svoje oprávnenia a jeho postavenie bolo iba teoretické a formálne.“

II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 3 ods. 1 listiny základné práva a slobody sa zaručujú všetkým bez rozdielu pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, viery a náboženstva, politického či iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnostnej alebo etnickej menšine, majetku, rodu alebo iného postavenia. Podľa čl. 3 ods. 3 listiny nikomu nemožno spôsobiť ujmu na právach pre uplatňovanie jeho základných práv a slobôd.

Podľa čl. 37 ods. 2 listiny každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

- a) (...);
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;
- c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;
- d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;
- e) (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je ústavný súd súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať

podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, III. ÚS 181/04).

Sťažovateľ sa ochrany svojich práv mohol podľa zákona účinne domáhať a aj sa domáhal využitím opravných prostriedkov v konaní vo veciach služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. a následne prostredníctvom žaloby na príslušnom správnom súde, ktorým bol v danom prípade najvyšší súd, pričom jeho rozhodnutie bol oprávnený napadnúť odvolaním. Najvyšší súd bol teda súdom, ktorý rozhodoval (v zmysle čl. 127 ústavy) o ochrane práv a slobôd sťažovateľa, porušenie ktorých namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

V právomoci ústavného súdu zostalo preto následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 117/03 z 30. júna 2004, proti ktorému nie je prípustný ďalší opravný prostriedok), sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy.

Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 117/03 z 30. júna 2004, s prihliadnutím k obsahu podaní sťažovateľa a ostatných rozhodnutí v predmetnej veci je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že najvyšší súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označeným čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. s čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny.

K zásahu do základného práva sťažovateľa na právnu pomoc v konaní (čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny) by mohlo dôjsť v prípade, ak by postupom orgánu verejnej

moci bolo sťažovateľovi ako účastníkovi konania znemožnené zvoliť si právneho zástupcu, splnomocniť ho na zastupovanie v konaní, radíť sa s ním v priebehu uvedeného konania, prípadne ak by splnomocnenému právnenému zástupcovi bolo znemožnené realizovať úkony právnej pomoci v rozsahu procesných práv a povinností podľa osobitného predpisu upravujúceho procesné postavenie zastúpeného účastníka a jeho právneho zástupcu v danom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu k takýmto následkom v posudzovanom prípade nedošlo. Sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu žiadny dôkaz a neuviedol žiadny podstatný argument, ktorý by mohol spochybníť záver najvyššieho súdu vyjadrený v odôvodnení napadnutého rozsudku, že právny zástupca sťažovateľa sa v posudzovanom konaní (po tom, čo ho sťažovateľ splnomocnil na zastupovanie) osobne zúčastnil významných úkonov týkajúcich sa vykonania tých dôkazov, na ktorých boli založené skutkové zistenia služobných orgánov (výsluchov svedkov A. P., A. C. a R. B., ktorí boli s A. P. v aute jeho rodičov v inkriminovanom čase, uskutočnených 24. októbra 2002, výsluchu sťažovateľa 24. októbra 2002 a výsluchu svedka M. R. 30. októbra 2002). V uvedených prípadoch využil svoje právo a svedkom kládol otázky. Ani z listín predložených sťažovateľom ústavnému súdu (z úradného záznamu zo 14. novembra 2002 a z vyrozumení riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici právnenému zástupcovi sťažovateľa z 18. novembra 2002 a z 21. novembra 2002) nevyplýva, že by právnym zástupcom sťažovateľa navrhnutí svedkovia mali byť vypočutí bezprostredne k priebehu udalostí, ku ktorým došlo na sídlisku R. v Považskej Bystrici 10. septembra 2002 okolo 14. hodiny. Výsluch rodičov A. P. a jeho triedneho učiteľa navrhol právny zástupca sťažovateľa z dôvodu overenia „... *hodnovernosti jeho výpovede (...) či P. nemá tendenciu sa vychvaľovať, skresľovať alebo bagatelizovať veci a podobne*“. Navrhnutý svedok mjr. L. H. sa mal ako nadriadený vyjadriť k doterajšiemu výkonu služby a pracovným výsledkom sťažovateľa.

Z ustanovení čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy ani z čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny nemožno vyvodíť právo účastníka konania a tomu zodpovedajúcu povinnosť orgánu verejnej moci konajúceho vo veci vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov v spojení s princípom legality a zásadou spravodlivého rozhodnutia umožňujú orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, ktoré sú podľa jeho úvah potrebné na objasnenie právne významných skutkových okolností relevantných pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci.

Právny zástupca sťažovateľa mal možnosť namietať pochybenie služobných orgánov spočívajúce v nedostatočnom zistení skutkového stavu v dôsledku nevykonania výsluchu svedka mjr. L. H. navrhnutého 17. novembra 2002, ako aj pochybenie služobných orgánov spočívajúce vo vykonaní výsluchov rodičov A. P. a jeho triedneho učiteľa v neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa, v rámci konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí služobných orgánov pred najvyšším súdom (a to aj na nariadených pojednávaniach konaných pred najvyšším súdom v rámci konania v prvom stupni 20. mája 2003 a v rámci odvolacieho konania 30. júna 2004). Mal teda možnosť predniesť svoju argumentáciu pred nezávislým súdom s cieľom presvedčiť ho, že zákonnosť napadnutých rozhodnutí služobných orgánov vzhľadom na okolnosti prípadu a dôkaznú situáciu vyžadujú doplnenie dokazovania aj ohľadne výsluchu označených štyroch svedkov procesne korektným spôsobom. Najvyšší súd námietky právneho zástupcu sťažovateľa neakceptoval s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutia služobných orgánov sa opierajú o výpovede svedkov, pri výsluchu ktorých sa právny zástupca sťažovateľa zúčastnil využijúc svoje právo klásť vypočúvaným svedkom otázky.

Záver najvyššieho súdu, že tieto dôkazy vykonané procesne relevantným spôsobom za prítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa, hodnotené osobitne, ako aj spolu vo vzájomných súvislostiach, dostatočne a presvedčivo odôvodňujú skutkové závery služobných orgánov, potvrdzuje podľa názoru ústavného súdu aj obsah citovaných napadnutých rozhodnutí služobných orgánov. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že postup služobných orgánov v konaní o prepustenie sťažovateľa zo štátnej služby nemal za následok zmarenie možnosti jeho právneho zástupcu realizovať úkony právnej pomoci v záujme uplatnenia procesných práv sťažovateľa ani neznamenal jeho podstatné znevýhodnenie v možnosti predložiť svoju argumentáciu orgánom rozhodujúcim vo veci v porovnaní s nadriadeným, ktorý navrhol jeho prepustenie zo štátnej služby. Ústavný súd sa preto

nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že postavenie jeho právneho zástupcu v konaní bolo iba „*teoretické a formálne*“. Takýto záver nemožno vyvodit' ani zo samotnej skutočnosti, že rozhodnutie - personálny rozkaz nebol doručený právnemu zástupcovi sťažovateľa, ale sťažovateľovi osobne.

Skutočnosť, že rozhodnutia služobných orgánov sa opierajú o dôkazy vykonané za prítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa, že po oboznámení sa sťažovateľa so spisovým materiálom v predmetnej veci (12. novembra 2002) a po oboznámení sa jeho právneho zástupcu so spisom (14. novembra 2002), po návrhu na doplnenie dokazovania a následných výsluchoch triedneho učiteľa a rodičov A. P. (14. novembra 2002 a 15. novembra 2002) bol sťažovateľ 18. novembra 2002 opätovne oboznámený s návrhom na jeho prepustenie zo štátnej služby a boli mu doručené fotokópie zápisníc o podaní vysvetlenia triednym učiteľom a rodičmi A. P., pričom upovedomenie o realizácii týchto úkonov bolo doručené advokátovi (22. novembra 2002), ktorý mal možnosť namietať pochybenie služobných orgánov pred súdom, vylučuje zároveň záver o možnom porušení základných práv sťažovateľa na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a na možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny). Uvedené základné práva neboli podľa názoru ústavného súdu porušené ani v konaní pred samotným najvyšším súdom, ktorý tak v konaní v prvom stupni, ako aj v konaní o odvolaní nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom mali sťažovateľ a jeho právny zástupca možnosť zúčastniť sa.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu sú v danom prípade zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami podľa čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny, odmietol sťažnosť v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. Za zjavne neopodstatnenú považoval ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj pokiaľ ide o namietané porušenie jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.

Základné právo mať čas a možnosť na prípravu obhajoby a môcť sa obhajovať samostatne alebo prostredníctvom obhajcu garantuje ústava osobe, proti ktorej sa vedie trestné konanie (obvineným je potrebné rozumieť aj osobu obžalovanú zo spáchania trestného činu a odsúdeného, napr. v súvislosti s rozhodovaním o mimoriadnom opravnom prostriedku). Ide o osobitnú ústavnú úpravu garantujúcu procesné práva osoby, voči ktorej štát uplatňuje trestnoprávnu zodpovednosť v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky. Účastníkom iných typov konaní (civilného konania a správneho konania) garantuje ústava zodpovedajúce procesné práva v čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 (obdobne listina v čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2).

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným zásahom do základných práv a slobôd sťažovateľa a označeným základným právom podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, porušenie ktorého namietal.

Obsahom sťažnosti je totiž sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv a slobôd v konaní vo veciach služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z. z.

Predmetom uvedeného konania bol návrh služobného orgánu na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu porušenia služobnej prísahy a služobných povinností pri výkone služby, v rámci ktorej mal sťažovateľ priamu účasť na výkone štátnej moci, zvlášť hrubým spôsobom, takže jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Právne významnou v tomto konaní bola otázka naplnenia zákonom stanovených podmienok pre prepustenie sťažovateľa zo štátnej služby. Spory týkajúce sa náboru, kariéry a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov vo všeobecnosti nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ani skutočnosť, že ide svojou povahou o disciplinárne konanie, neodôvodňuje kvalifikáciu návrhu na prepustenie sťažovateľa podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. ako trestného obvinenia. Účel tohto konania je odlišný od konania o trestnom obvinení a spočíva v ochrane dôležitých záujmov štátnej služby, napríklad v ochrane dôvery verejnosti v lojálny, nezávislý, nestranný a čestný výkon štátnej služby príslušníkov bezpečnostných zborov pri uplatňovaní štátnej moci. Účel a zákonné podmienky uplatnenia disciplinárnej právomoci voči príslušníkovi Policajného zboru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. nie je totožný s účelom a zákonnými podmienkami uplatňovania trestnej zodpovednosti.

Z uvedených dôvodov nemožno na daný prípad aplikovať ustanovenia čl. 6 ods. 1 a ods. 3 dohovoru. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú

4. Ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú aj v časti namietajúcej porušenie čl. 3 listiny. Sťažovateľ totiž neoznačil žiadnu skutočnosť a nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by naznačoval možnosť, že k namietanému zásahu do označených základných práv malo dôjsť z dôvodu jeho pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, viery alebo náboženstva, prípadne jeho politického či iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnostnej alebo etnickej menšine, majetku, rodu alebo jeho iného postavenia. Rovnako sťažovateľ neoznačil žiadnu ujmu, ktorá by mu vznikla kvôli uplatňovaniu jeho základných práv a slobôd, ako to vyplýva z čl. 3 ods. 3 listiny.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2004